

OPGANG

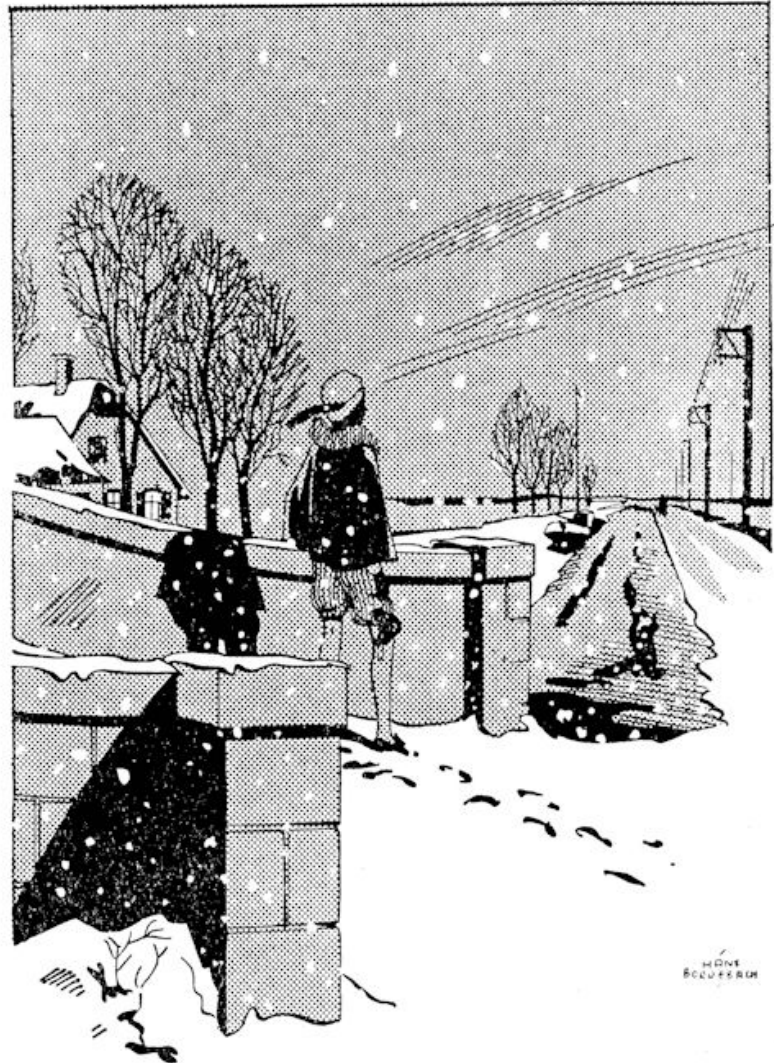
Op de brug

door Beatrice Willing

„ZIEZOO,” dacht Muk, en ze sloeg de deur achter zich dicht, terwijl ze met een ruk de blauw fluweelen cape optrok die van haar schouders gleed. „Nu is het dan zoo ver.”

En ze liep den weg af, die besneeuwd was, die wit glinsterde in het maanlicht. Ze liep met korte, driftige passen, en het zwarte mombakkes slingerde aan het elastiek in haar hand.

„Nu is het dan zoover.” Zij zwarte Piet en hij Sinterklaas. Bij de kinderen van Loes en Henk. Loes was háár zus en Henk was zijn broer. En de heele klas was jaloersch op haar, Betty en Lien en allemaal. Omdat ze met hèm zwarte Piet mocht spelen, lange Hans met zijn filmheld-haren, met zijn stem... och wat, wat vonden ze toch aan die stem, aan die oogen, aan die heele Hans, zotten die ze waren? Zij, tot haar tanden gewapend was ze! Een mooie om jaloersch

Er naderde iets op
de weg —

26

op te zijn! En een mooie, hij, om voor Sinterklaas te spelen. Een heilige. Pfff! Als Loes en Henk het haar niet zóó gevraagd hadden.....

Wachtte hij daar al, bij de brug? Nee, het was iemand die doorliep. Ze keek het pad af langs het water. Dat lag verlaten langs de witte akkers, de populieren die het omzoomden wierpen er hun schaduw op.

Haar eigen schaduw zag ze ook, een tengere zwarte Piet schoof naast haar voort over den grond, de veer op de muts bewoog in den wind.

Nu hing ze over de leuning en keek over de velden. O, zoo vreeselijk, vreeselijk uit haar humeur als ze was! Om te stampen op den grond. Om zich aan alles te ergeren. Aan zichzelf. Aan die eeuwige, witte stilte hier, die zich aan háár niet stoorde, die háár maar liet staan, met haar boosheid en haar masker aan haar pink. Aan Sinterklaas die niet kwam, en hij moest nu maar direct komen, zoodat ze zich verder kon ergeren!

Er naderde iets op de weg. Met puffen en toeteren schoot het door de stilte, vlug, razend vlug; ja, toch met iets feestelijks in die vaart.

„Hallo, Muk!”

Ze had het nu het moment gevonden om het masker op te zetten, ze stond te tobben met de elastiekjes.

„Ja, wacht even..... zoo.”

Hij stond naast zijn fiets, hij gaf haar een hand. Zijn halve gezicht was bedolven onder het wit van den baard, ook boven zijn oogen had hij dikke vlokken watten. Den mijter had hij in zijn hand, die drukte hij nu met beide handen op zijn hoofd.

„Dat ding was niet op te houden op de fiets, woei zóó af,” lachte hij.

„Sinterklaas op den motor, denderend in stijl,” spotte ze.

Hij antwoordde niet, liep met zijn fiets aan de hand naast haar voort; de sneeuw kraakte onder hun schoenen.

Voor de huisdeur van Loes zakte het masker: de elastiekjes waren te wijd.

Hij maakte vlug zijn handen vrij: „Wacht, laat mij 't even..... Wat doe je dat ding ook al zoo vroeg op te zetten!”

Maar ze weerde hem af: „Dank je, ik doe 't liever zelf.” Ze peuterde gejaagd. Belachelijk, zooals hij daar naar haar vingers stond te kijken! Belachelijk, zooals hij daar heelemáál stond, een beetje hulpeloos, zijn mijter iets scheef, warempel om bijna medelijden mee te krijgen!

Vlotte Hans! Jawel. Betty's ketting vastmaken; Ida's bontkraag dichtknoopen, en Lien's handschoen. Allemaal om de beurt in hun mantel hijschen, want dat konden ze geen van allen alleen, de stakkerds. Zij, ze pàste! Ze bedankte!

Maar het wou niet erg met die elastiekjes, ze raakten in den knoop achter haar oor, en het masker hing scheef, met het mondgat voor haar oog. Hè bah, gezanik! Vooruit nou!

Boven Sint's wattenbaard kwamen twee rijen witte tanden te zien, die glinsterden in het lantaarnlicht; zijn oogen gingen scheef staan van de pret.

„Laat mij er maar 's bij..... Stil staan, Piet. Wèg met je zwarte kluijjes.”

In een seconde had hij het in orde. En nu liep ze met hem de lichte vestibule door naar de huiskamer, toch wat beduusd.

„Denk om Peep, die is bang,” fluisterde ze nog achter zijn schouder, terwijl ze naar binnen gingen.

Hier was de warmte. Geur van gebak en pas gezette thee. Loes' gezicht dat glimlachte boven den damp van den trekpote, en kinders die bedremmeld bleven staan voor dien statigen, dien erg eerwaardigen Sint. Hij liet zich zakken in den grooten stoel, exprès voor hem klaar gezet onder de staande lamp, en begon te praten, zoo maar gewoon, naar de wachtende gezichten om hem heen.

Met haar handen om den zak strooilekkers geklemd stond Muk te luisteren, hevig te luisteren. Haar ooren gloeiden ervan en haar tanden beet ze in haar onderlip. Maar het was niet eens zoo gek, zooals hij het deed! Het was niet

OPGANG

kwaad. Heelemaal niet. Die warme stem. Hij..... hij had bijna iets waardigs! De kinderen kwamen nader, ze lachten een beetje, ze durfden nu goed te kijken naar Sint. Nu schaterden ze om een grapje, en zij glimlachte mee achter haar warme masker, de spanning was weg.

Als hij Pepi nu maar winnen kon! Die was achter zijn Vader's stoel gekropen, zijn lappenbeest Snor tegen zijn truitje gedrukt. Je zag nog net een pluk van zijn bleekblond kuifje; hij luisterde. Sinterklaas vertelde van kinderen waar hij juist vandaan kwam, en verbeeld je: een was er toen een beetje bang van hem geweest, en hoe kon dat nou? Want ze wisten toch wat Sint beteekent? Dat wil zeggen: verschrikkelijk veel van kindertjes houden!

„Van stoute ook?” Puck hief haar ronde gezicht naar hem op.

„Van stoute ook.”

O, kijk Peep, kijk Pepi! Met vlugge dribbelpasjes komt hij aanloopen:

„Van Snor ook?” vraagt hij met zijn hoge stem.

„Van Snor juist verbazend veel.....”

Zij keek maar, daar achter de lamp. Ze keek naar het witte hoofd onder den mijter, dat zich nu luisterend boog. Want de kinderen zongen hun lied, Pepi het luidst! Daarna zocht hij op zijn hurken onder de tafel naar een pepernoot, die hij met grooten ernst, zuchtend van inspanning, Sinterklaas tusschen de lippen werkte.

En opeens begon Muk te lachen, ze wist niet waarom, zoo maar, ze moest lachen! Ze dook in den zak en gooide een handvol lekkers op den grond, toen nog een, toen weer. Kletterdeklater, hagelen liet ze het! Onder gejuich, onder kreten, proesten, roepen. Zwaaiende voetzolen en grabbelende handen. Hier! Hier! En dáár! Het was of ze met handen vol haar blijdschap door de kamer smeed, en er kwam geen eind aan! En dan zij beiden weg. Hij had haar meegetrokken, met een knik naar Loes, die stond te schateren met een stuk banket in haar hand. Als dieven slopen zij zacht de voordeur uit den weg op.

„De fiets?”

„Laat ik staan, die moet Henk straks nog hebben.”

Ze deed het masker af, ze duwde lachend een piek onder de muts. „Eenig was het!” zei ze, en terwijl hun stappen naast elkaar gingen, zag ze nog steeds warme, grijpende handjes, Pepi's oogen, ernstig, met een kuiltje boven zijn wenk-

Als dieven sloopen zij de deur uit

OPGANG

brauw, en zooals de kinderen geleund stonden tegen zijn knie: „Een Sint, je weet toch wat het beteekent?” En zóó was zijn stem, en zoo kon hij zijn. Nee, zoo was hij, zoo wàs hij! En het andere... maar dat was immers niets meer, nu ze dit had gezien?

Nu waren ze op de brug. Ze stonden bij de leuning en tuurden in het water, hoe het licht van de bruglantaarn op de kleine golven deinde. De maan stond groot boven de velden, de hemel was van het puurste blauw, en stil stonden de populieren daartegen, met hun fijne takken, waar het trillende, witte licht doorzeeg. Alles wit, zonder bewegen, en toch leefde het, ademde het, zooals zij hier, roerloos, leefde en ademde, met haar borst tegen het hout van de leuning. Het was alsof het haar bonzend hart tusschen twee rustige, schuttende handen sloot.

En nu moest ze even opzien, schuin naar boven, naar zijn gezicht onder den hoogen mijter. In zware plooiën hing de bisschopsmantel van zijn schouders; nog steeds was het nieuwe om hem heen, het ernstige, het statige. Hij boog zijn hoofd wat naar haar toe, nu glansde het gouden kruis op de muts; ze stond er strak naar te kijken, naar zijn oogen, dat durfde ze niet.....

„Ik ben bang dat je koud wordt,” zei hij.

„O, nee.....”

„Laat me je hand eens voelen.”

Even was er dat oude weer, dat niet wilde, dat zich verzette. Toen gaf ze hem haar hand, een beetje bang, toch met vertrouwen, zooals Peep het zoeven bij Sint had gedaan. En nu die daar lag, tusschen de twee groote, warme van hem, wist ze opeens dat ze koud was, dat ze stond te rillen. Zoodat hij den wijden mantel ook om haar heen sloeg, en ze daar samen één oogenblik stonden, eerst voor zich uitkijkend, en toen naar elkaar.

En ze dacht: als hij er nu maar niets van zegt, want we weten het immers? Maar daar hoefde ze niet bang voor te zijn. Voorzichtig, bijna eerbiedig, legde hij haar den mantel wat dichtër om de schouders, keek weer naar haar, bleef kijken, begon toen plotseling te lachen als een kind, met een geluid dat bijna op een snik leek.

„Jij, och jij.....” stamelde hij.

Toen sloeg in de verte de kerkklok. Een, twee, acht maal in de klare lucht.

Ze slipte onder de mantel weg.

„Ik moet naar huis,” zei ze. „Ze wachten op me, met vieren.....”

Maar nauwelijks waren ze de brug af, of daar naderden voetstappen, stemmen, gelach, het schuiven van ijzeren banden over de sneeuw. Een slee werd voortgetrokken over den weg, hij stuitte op een steen, kantelde. Vier rolden er over elkaar, roepend en proestend, gauw weer op de been, zich de kleeren afkloppend. Vier in truien, met wapperende doeken, met ijsmutsen op.

„k Geloof, het zijn.....” begon Muk, en maakte een beweging of ze weg wou kruipen.

„Ze zijn het,” zei ook Hans, en hij keek zoo teleurgesteld, hij stond daar zoo hulpeloos ontdekt in zijn statige kleedij, dat ze lachen moest, en lachen bleef, toen de anderen uitgelaten en plagend om hen heen kwamen staan, al gauw met een sneeuwbal naar den deftigen mijter.

Maar Hans, als diè loskwam! „O! O! O!” gilden de meiskes, en haastten zich weg, haastten zich even hard weer terug, als speelsche katjes, tartend en scheldend, mikkend met slecht rakende ballen, maar met woorden die.....

„Wacht 's even, jij.....”

En rennen, rennen voor den boozen wolf, want wie wil er ingezeept?

Zij stond met haar rug tegen een boom te kijken, ze dacht: „Hoe kàn hij dat zoo direct, na zoeven? Maar ja, als je nu tòch moest meedoen.....”

Nu was het op haar voorzien. „Nu komt Piet aan de beurt!” Maar ze was vlug, vlugger dan de anderen. Als een haas schoot ze weg, een heel eind voor hem

OPGANG

uit, dook toen snel achter een heg, in den tuin van een leeg huis.

Als een kleine donkere vogel zat ze daar ineengedoken, met bonzend hart. Zie je wel, hij vond haar niet, hij ging voorbij. Straks slipte ze stilletjes weg, naar huis.....

Maar nee, toch! Stappen kwamen dichterbij, haastige, bonzende stappen. Met een ruk vloog 't hek open. Ze zag twee grijze broekspijpen onder den openvallenden rooden mantel, die naderden, toen zijn gezicht, zonder baard, met het gladde, glimmende haar inplaats van den mijter. Maar de witte wenkbrauwen waren er nog.

„O zoo, wat dacht je? Gevangen!” Aan haar polsen trok hij haar op, en zoo hard, het deed pijn. De prikkelende sneeuw, die hij over haar gezicht wreef, was akelig; maar veel akeliger nog was zijn gezicht, vlak bij en zoo vreemd, zoo leelijk, alsof het niet van Hans was; van een naren, vreemden jongen.

„Weg, weg!” riep ze. Maar een arm lag als een klem om haar schouders, toen zijn lippen haar mond raakten.

Daarna liet hij haar plotseling los en holde weg, struikelend over den langen mantel, die achter zijn beenen over de sneeuw sleepte.

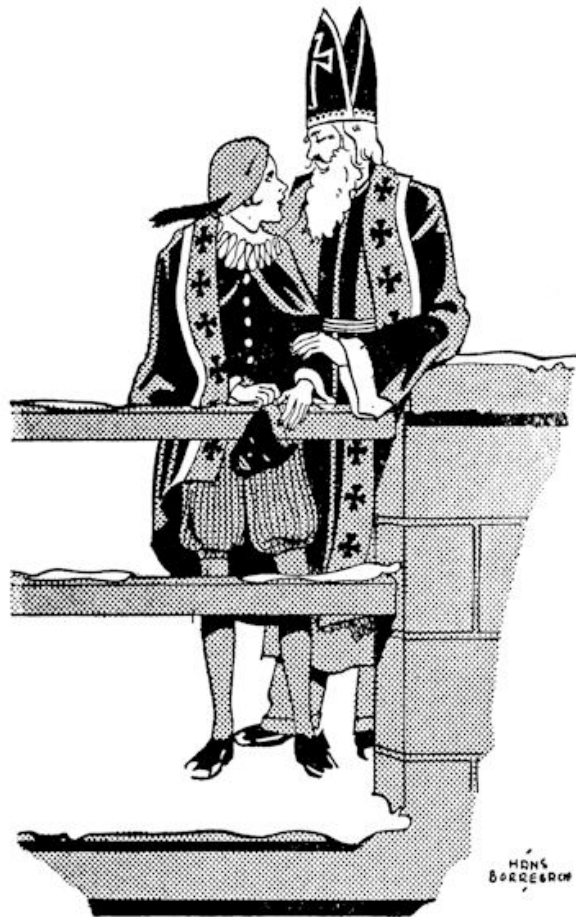
Ze zat daar nog lang, haar gezicht in haar handen, die blauw waren van de kou. Stil liepen de tranen langs haar wangen; ze liet het maar zoo. Nu was het weg, nu was het ook uit, er was niets meer, heelemaal niets. Alleen een groote leegte van binnen, die schroeide, en hoe hield ze dat uit? Hoe kon ze dat dragen? Als alles is gekomen, hoe kan alles dan opeens weg zijn?

Nee, niet huilen, ophouden met huilen. Hoe kan dat nu, straks met die roode oogen thuis, waar ze aan het vieren waren? Op je vingers bijten, dat hielp..... Opstaan. Met haar gezicht in haar arm snikte ze het opeens weer uit.

Vooruit dan. Je oogen met sneeuw wasschen, dan ging 't behuilde weg. Hij, hij zoeven, met die sneeuw... zoo in-ruw... Dat van hun beiden, je kon er opeens niet meer aan denken, je wou niet meer.

Nu naar huis. Weer die brug. Ach, die brug! Ze bleef toch staan op de plek van zoeven, ze kon niet anders. Denken kon ze niet meer, huilen wou ze niet meer. Alleen maar even hier staan. Alles was als zoeven. Het water kabbelde en wiegde het licht; de boomen hieven hun twijgen naar den hemel, en boven hun kruinen straalden de sterren. En het wemelende maanlicht over al die witeid, en de groote rust.

En dit alles dat bij haar kwam, dat in haar drong, in een blijdschap die zoo zacht was, en stil als de landen zelf. Samen met het weten: Dat van ons is toch niet weg. Want de Sint in hem heb ik gezien.

„Jij, och jij!” stamelde hij...